

De laatste wandeling

Door Noa Schaeffer

De kastanjeboom op de Plantsoenlaan is het enige teken van wat alweer meer dan tweeënehalf jaar geleden is gebeurd.

De boom, die heel lang in het centrum van het park in Zwanenburg staat, heeft al zoveel meegemaakt. Zijn stam is niet recht, maar een beetje gebold. Zijn wortels komen bijna onder de tegels vandaan en een aantal van zijn oude bladeren zijn nog te vinden in de omringende struiken.

Toch had ook de bejaarde boom zelf nog nooit gezien wat hij toen zag. Vallende kinderen met open knieën als gevolg waren er niets bij.

Hij herinnert die dag nog maar al te goed. Het was halverwege de middag toen hij het weerbericht van komende nacht te weten kwam nadat een wandelaar de tekst van zijn telefoon aan zijn partner voorlas: 'er is kans op onweer en zware windstoten.'

De boom dacht dat hij meteen wist wat eraan zat te komen. Hij had dit al zo vaak meegemaakt. De donder zou ver weg beginnen. Het zou daar en in een kilometers wijde omtrek de ene persoon zo bang maken dat hij of zij alle stekkers uit het stopcontact zou halen en maar in een donker huis zou zitten, terwijl een ander persoon er juist alleen maar rustiger op zou slapen en de volgende dag fris en fruitig langs zou lopen.

Raar was het eigenlijk, hoe personen zo verschillend reageerden. Dat zag hij dagelijks als ze langs hem liepen. Het was vooral erg als zijn kastanjes rijp waren. De een had er niets mee en was ze liever kwijt dan rijk, terwijl de ander ze enthousiast ging zoeken. Sommigen dreven daarin door. Was het nodig om aan zijn takken te zitten? Als de kastanjes rijp genoeg waren vielen ze echt wel naar beneden.

Langzamerhand zou het onweer dichterbij komen en zou er hevige wind ontstaan. Die was voor hem nog wel erger dan geraakt worden door de bliksem. Als de wind maar hard genoeg waaide, verloor hij weer een tak. Vaak viel de schadde mee, maar soms... Soms verloor hij een deel van zijn lichaam waar hij jaren aan had gewerkt om het te laten groeien. Helaas wende dat nooit. Vooral niet dat naakte gevoel dat je krijgt als er mensen langslopen en met grote ogen kijken naar het deel van jou dat nu doelloos op de grond ligt of als het wordt opgepakt door kinderen om ermee te spelen.

Nog voor de boom klaar was met nadenken over alle stromen en onweersbuien die hij in zijn lange levensjaren had meegemaakt, kwam het gevaar al in zicht. Bladeren vlogen al heen en weer. Hier en daar klonk het gekraak van het afbreken van de minst stevige takjes. Er was geen mens meer te bekennen, net als de dieren uit de omgeving. Alleen zijn soortgenoten naast hem waren er nog. Het bleef altijd de vraag wie er het beste vanaf kwam.

De wind werd heftiger en de regendruppels groter. De bliksem werd feller en de donder volgde sneller. Het zou niet lang meer duren tot de storm op zijn heftigst zou zijn.

Op een gegeven moment werd er door de wind gevaarlijk hard aan de boom getrokken, maar er was een reden waarom de boom zijn hevig schuddende takken niet meer voelde. Liep daar nou een man? Dacht hij. Aan de manier hoe hij liep moest hij wel ouder zijn. Zijn grijze haren bevestigden het. Wat deed hij hier? De boom wilde schreeuwen, wilde duidelijk maken dat het hier niet veilig was. Het lukte niet. Het lukte nooit. Vaak had hij er ook geen behoefte aan. Maar nu zou hij niets liever willen. Hij voelde een paniek die hij nooit eerder

had gevoeld. De man moest hier weg. Het is nu niet veilig buiten, was wat hij hem duidelijk wilde maken. Was wat hij hem duidelijk moest maken.

BOEM

Vlak bij hen sloeg er bliksem in. De man stond nog net buiten bereik. Hij leek op te kijken. Hij liep verder naar de boom toe. De boom zwaaide nog met zijn takken. Al zou het ook kunnen dat de wind dat deed. En dat wist de man blijkbaar maar al te goed. Hij leek de waarschuwingen van de boom niet op te merken. Toch bleef de boom maar hopen dat het goed kwam. Maar met de seconde dat de man langer in het bos stond, zou de kans kleiner worden dat hij ongedeerd terugkeerde. Als die storm nou eens over zou gaan!

BOEM

Het gebeurde allemaal in slow motion. Bliksem sloeg nu heel erg dichtbij. Te dichtbij. Hoewel de boom er niet veel van voelde, voelde de man het zeker wel. Zijn spieren verstijfden en zijn lichaam kromp in elkaar. Hij kon zich niet meer controleren en viel op de grond. De arme man was getroffen door een hartstilstand. De bliksem werd hem fataal. Het scenario waar de boom nog zo bang voor was, was uitgekomen en hij wist niet meer wat hij moest doen. Hij kon niets doen. Niemand zou buiten lopen met dit rotweer. Niemand kon iets doen. Niemand deed iets. En de paniek bleef maar razen tot laat die volgende dag. Later vond hij rust bij het idee dat het goed was dat er niemand kwam, want twee neergestorte mensen had hij echt niet aangekund.

Nu, meer dan tweeëneenhalf jaar na het ongeluk, sta ik bij de boom die het allemaal zag gebeuren. De omgeving is niet veel veranderd. De inrichting is hetzelfde net als dat iedereen zijn leven weer heeft opgepakt. Toch staat er bij de boom met veel zorgvuldigheid een bordje met BERT 22-8-1947 - 25-8-2018 en met daaromheen lieve aandenkens aan hem.

De boom is de man nooit vergeten en het plekje heeft voor hem veel waarde. Hopelijk gebeurt dit hierdoor niet nogmaals. Nooit meer klaagt hij over een verloren tak. Want hij zou best al zijn takken wel willen verliezen als hij daarmee dit zou kunnen voorkomen.